

Hồi 20

Sát thủ thi sát trứ

Tuy y không biết bản lãnh của Hắc Bạch Song Ma lớn như thế nào, nhưng cũng biết họ chính là hai cao thủ của Hồi Cương, năm xưa cũng từng gây náo loạn ở Trung Nguyên. Bây giờ đột nhiên xuất hiện, nếu như nói vì Sa Mạc Trì Tinh mà đối phó với Bành gia tứ hổ thì điều này khó mà khiến người khác tin tưởng.

Độc Cô Vô Địch không hề tin sự việc này, âm thầm nghĩ: nhất định đã xảy ra chuyện gì, lập tức căn dặn Độc Cô Phụng tụ tập tất cả những tinh anh điều tra động cơ đến Trung Nguyên của Hắc Bạch Song Ma.

Độc Cô Phụng theo lời dặn mà hạ lệnh xuống dưới, ngoài ra còn dặn thám tử nếu có tin tức của Vân Phi Dương lập tức quay về hồi báo.

Đối với Vân Phi Dương, nàng vẫn nhớ nhưng không quên.

o0o

Lúc này, Vân Phi Dương đã có thể đứng dậy di chuyển, chỉ là nội công đã tận tan, tuy có võ công, đánh được vài chiêu nhưng hoàn toàn không thể phát huy được uy lực bên trong.

Y đã từng hội tụ chân khí, nhưng vừa vận chân khí, ngũ tạng đau như cắt, một ngụm chân khí không thể nào dồn lên được.

Đến mức độ này, lòng của y đã nguội lạnh. Tất nhiên Lữ Vọng không biết nhiều điều như vậy, chỉ lo an ủi y yêm tâm tịnh dưỡng.

Đối với một ông lão hiền từ như thế, Vân Phi Dương cảm kích vô cùng, nếu không phải do Lữ Vọng thì y không những lê lét ngoài đường mà vết thương cũng không mau chóng lành lặn như giờ này.

Y chỉ hy vọng ông lão có thể an lạc cuối đời, nhưng thật không ngờ tai họa đang giáng xuống cho nhà họ Lữ.

o0o

Một buổi sáng trời mưa, Vân Phi Dương đi dạo ngoài vườn, trên người còn bị dính vài hạt mưa, cũng như thường ngày, y vào nội đường thỉnh an Lữ Vọng.

Khi y bước vào thì Lữ Vọng đang tiếp khách. Đó là một người đàn ông trung niên mặc quan phục, với chòm râu dài, diện mạo uy nghiêm.

Từ ánh mắt của người này Vân Phi Dương biết được nội công của hắn rất thâm hậu, điều đáng chú ý nhất chính là binh khí của hắn.

Đó chính là một bộ hoàn xuyên với một vòng to và chín vòng nhỏ. Vòng to dày bằng ngón tay cái, đường kính khoảng hai tấc, vòng nhỏ cỡ bằng một bàn tay.

Người đàn ông trung niên không chú ý gì đến Vân Phi Dương, chỉ vì bước chân của y yếu ớt, thần sắc đờ đẫn, vẻ mặt trắng bệch, nhìn vào đã biết là vừa khỏi bệnh, hoàn toàn không giống con nhà luyện võ.

“Phi Dương, con đến đúng lúc lắm” Lữ Vọng liền giới thiệu với Vân Phi Dương: “mau đến chào Bắc Trấn Phủ Lục Cơ Lục đại nhân”.

Sau khi Vân Phi Dương hành lễ, Lữ Vọng nói: “Lục đại nhân thống lĩnh đại nội cấm y thị vệ, năm xưa chỉ bằng Tử Mẫu Kim Hoàn mà dẹp ngang đại giang nam bắc, giờ vẫn là đệ nhất cao thủ”.

“Lữ huynh lại nói đùa nữa rồi” Lục Cơ mỉm cười, hỏi: “vị công tử này là...”.

“Là ngoại tôn của một bằng hữu”.

“À!” Lục Cơ hình như không có hứng thú gì.

Vân Phi Dương cũng thế, sau khi thỉnh an cùng Lữ Vọng thì lui ra ngoài.

Lữ Vọng xoay chuyển vấn đề: “Lục huynh lần này ra ngoài, nhất định gánh vác trọng trách”.

“Nếu không phải như vậy thì hai người bạn già chúng ta cũng không biết chờ đến khi nào mới có thể gặp mặt”.

“Chỉ có điều Lục huynh phải vất vả”.

“Thực quân tri lộc, đảm quân tri ưu. Đôi lúc tiểu đệ rất muốn học hỏi Lữ huynh rút khỏi quan trường, an hưởng tuổi già”.

“Chuyện này phải cần một quyết tâm rất lớn”. Lữ Vọng mỉm cười vuốt vuốt chòm râu dài, bảo: “theo ta thấy, Lục huynh vẫn còn luyện tiếc cuộc sống hiện tại”.

Lục Cơ to cười rồi không trả lời.

Lữ Vọng hỏi tiếp: “Lần này Lục huynh...”.

“Không giấu gì Lữ huynh, đệ ra đây dẫn tiếp đón sứ giả Ni Bác Si, nhân tiện kết thúc một vụ án”.

Lữ Vọng trầm giọng đáp: “Phải đệ đích thân đến tiếp ứng, công phẩm lần này của Ni Bá Si nhất định rất quý báu hiếm có”.

“Là một đóa tuyết liên, nghe nói sinh trưởng ở một khe suối sâu, ngàn năm phủ dưới lớp băng, cơ hội nghìn năm có một. Vì hái đóa tuyết liên này đã hy sinh hơn cả trăm mạng người.

“Một băng sơn tuyết hoa thì có công hiệu gì?”.

“Người bình thường khi ăn vào có thể trường thọ, bách bệnh bất xâm. Người luyện võ ăn vào có thể tăng công lực mấy mươi năm. Nên tin tức khi truyền ra ngoài hắc bạch lưỡng đạo trong võ lâm đều rục rịch, ý đồ chiếm đoạt”.

“Chẳng trách gì Lục huynh phải đích thân đi chuyến này”. Lữ Vọng ngữ trọng tâm trường nói: “Trên đường Lục huynh nhất định phải thận trọng”.

Lục Cơ cười đáp: “Tiểu đệ là người như thế nào chẳng lẽ Lục huynh vẫn chưa rõ ư”.

“Lục huynh trước giờ hành sự đều suy nghĩ cận kề, rất ít lỗ mãng, chỉ có điều những người trên giang hồ thủ đoạn gì cũng có thể...”.

“Những lời của Lữ huynh, tiểu đệ nhất định ghi nhớ trong lòng”.

Lữ Vọng trầm lặng một hồi, hỏi: “Còn vụ án kia?”.

Lục Cơ cười đáp: “Lữ huynh là người thông minh, ắt hẳn biết được là vụ án nào?”.

“Không ngoài dự đoán của ta”. Lữ Vọng thở dài: “đúng là Trình Lập đã xảy ra chuyện”.

“Nếu muốn người không biết thì đừng có làm”.

“Lục huynh có giao tình thâm hậu với hắn, chuyện này lại rơi vào tay huynh...”. Lữ Vọng lại một lần cảm khái.

“Vương mệnh khó cãi”.Lục Cơ cũng tự thở dài.

“Nghe nói võ công của Trình Lập cũng không kém”.

“Hắn là người thế nào, tin rằng ta hiểu rõ hơn Lữ huynh”. Nụ cười của Lục Cơ mang chút cay đắng.

Lữ Vọng trầm lặng đi.

o0o

Tuổi tác của Trình Lập và Lục Cơ tương đương nhau, tướng mạo còn uy nghiêm hơn Lục Cơ. Đối với dụng ý lần này đến của Lục Cơ, ông ta không hề hay biết cũng không đề phòng.

Lục Cơ cũng chỉ dẫn theo bốn thuộc hạ.

Hai người vào đại đường rồi ngồi xuống, cũng với nét mặt mỉm cười, Lục Cơ vẫn không lộ ra mục đích đến lần này.

Trình Lập cũng không nhận ra có chỗ nào không ổn, chỉ biết Lục Cơ vì công việc mà ra ngoài, đi qua nơi này. Hắn đã lui khỏi quan trường được chín tháng, khi nói đến những kỉ lục uy phong chỉ biết khiêm tốn. Đối với Lục Cơ thì đó là lòng ngưỡng mộ và đố kị.

“Nghe nói nửa năm nay Lục huynh không ngừng lập kỳ công, thăng liền ba cấp bậc, đúng là đáng kính đáng nể”. Lời nói này của Trình Lập càng khiến Lục Cơ cảm thấy chua chát.

“Nếu không phải do Trình huynh thoái ẩn thì tin rằng tiểu đệ không chốn lập thân”. Lục Cơ nói rất khiêm tốn.

Trình Lập càng cảm khái hơn, thở dài: “Lục huynh nghiêm trọng rồi. Tiểu đệ vẫn còn rất hoài niệm cuộc sống năm xưa chúng ta cùng nâng chén reo hát”.

“Ờ?” Lục Cơ mỉm cười.

Trình Lập cười nói: “Ít dip Lục huynh đại giá quang lâm, chúng ta phải uống một bữa no nê?”.

Lục Cơ mỉm cười đáp: “Được, nhưng phải để tiểu đệ làm xong chánh sự”.

Trình Lập kinh ngạc, Lục Cơ nghiêm mặt lại nói: “Thánh thượng có mật chỉ bảo đệ đọc cho Trình huynh nghe”.

Vừa dứt lời, lập tức đứng dậy, đọc to: “Trình Lập tiếp chỉ”.

Trình Lập sùng sốt, lập tức quỳ xuống, đáp: “Vi thần tiếp chỉ”.

Cầm y vệ từ hai bên trái phải liền tiến lên trước, một trong số đó tay cầm cấm hộp. Thánh chỉ không đặt trong cấm hộp mà đặt trong người của Lục Cơ.

Lục Cơ lấy thánh chỉ ra, to tiếng đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, tiền thị vệ phó tổng quản Trình Lập, cấu kết Ngô Quân và mọi người, âm mưu tạo phản, chứng cứ rành mạch. Niệm tình phục vụ trăm nhiều năm, có công hộ giá, tội được miễn giảm, nay ban một bình Hạc Đỉnh Hồng tự kết liễu, khâm tử!”.

Trình Lập vừa nghe, nét mặt liền thay đổi, toàn thân run rẩy. Thần sắc của Lục Cơ vẫn bình thản, đọc xong bả thánh chỉ xuống, mở cấm hộp ra đưa đến trước mặt của Trình Lập.

Sắc mặt của Trình Lập trắng bệch, đứng dậy, lùi nửa bước, giận dữ nói: “Đâu có dễ dàng như vậy”.

“Phản đồ to gan, dám làm trái thánh chỉ”. Cẩm y vệ từ hai bên trái phải liền tiến lên trước, ra tay áp lấy Trình Lập

Trình Lập lùi thêm một bước, hai tay hất mạnh, xuất liền bốn chiêu đánh lùi hai cẩm y vệ, cũng trong lúc này Lục Cơ ra tay tiến thẳng vào không môn của Trình Lập, hai quyền đấm mạnh vào ngực của Trình Lập.

Trình Lập lùi thêm một bước, sau lưng đã chạm vào tường, thân người bám lấy, hai tay liền tiếp chiêu.

Lục Cơ tỏ ra quen thuộc từng động tác của Trình Lập, hai nắm đấm liền chuyển thành chưởng, vừa chưởng vừa nắm bắt ngay vào cổ tay, rồi bóp mạnh, tiếng xương vỡ vụn phát ra, ông ấy đã hoàn toàn bóp nát cổ tay Trình Lập.

Sắc mặt của Trình Lập tỏ ra đau đớn, tiếng thảm thiết không ngừng vang lên. Đôi tay của Lục Cơ chẳng khác gì rắn độc từ cổ tay tiến lên, tiếp đến bóp gãy khủy tay của Trình Lập, tay trái áp vai phải của Trình Lập xuống, Trình lập liền quỳ xuống đất.

“Lục Cơ, đồ ác độc!” năm chữ của Trình lập vừa nói ra thì Lục Cơ đã bóp lấy miệng y, tay phải của Lục Cơ lấy bình Hạc Đỉnh Hồng từ tay cẩm y vệ, ra sức khiến đầu của Trình Lập ngã về sau rồi ông ấy đổ rượu độc vào.

Trình lập vừa định thốt ra nhưng Lục Cơ đã dùng tay trái móc vào cổ họng của Trình Lập để y nuốt xuống.

Lúc này Lục Cơ mới buông tay ra, lui về chỗ cũ, ung dung ngồi xuống.

Trình Lập giãy giụa đứng dậy, sắc mặt chẳng khác gì đất thổ, trợn mắt nhìn, vừa định mắng chửi Lục Cơ thì lưỡi trong họng đã hoàn toàn tê tái, không nói ra một chữ, ngã ngay xuống đất, mặt sưng lên, mắt màu tím, thất khiếu chảy máu.

Hai gia đình hầu cận liền hoảng hốt, còn Lục Cơ cứ như hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

Có thể nói người tay cũng thủ đoạn tàn nhẫn.

oOo

“Tử Mẫu Kim Hoàn” chuyển đi của Lục Cơ gồm năm người đều dưới sự giám sát của Vô Địch Môn. Tin tức của Lục Cơ là sự thật, Ni Bá Si vào cung tiến cống phẩm Tuyết Sơn tuyết liên đã gây sự chú ý của hắc bạch lưỡng đạo.

Vô Địch Môn cũng không ngoại lệ, thậm chí họ còn điều tra được Lục Cơ phụng chỉ tiếp ứng, nên càng tăng cường giám sát, tiếp đó làm rõ đường đi của sứ giả Ni Bá Si, để tiện cướp đoạt giữa đường.

Tất nhiên họ không dám hiên ngang xung đột với quan binh nên tất cả mọi hành động đều rất cẩn thận.

Người phụ trách thu thập tin tức chính là Độc Cô Phụng.

Lục Cơ vừa rời khỏi Trình gia thì thám tử của Vô Địch Môn đã truyền tin tức đến phân đà tại đó.

“Lục Cơ đến Trình gia không phải nhờ Trình Lập cùng bảo hộ cống phẩm mà phụng chỉ độc sát Trình Lập”.

“Độc sát Trình Lập?” Độc Cô Phụng ngạc nhiên sửng sốt.

“Bây giờ Trình gia hỗn loạn cả lên, không ít gia nô lần lượt bỏ chạy”.

“Đúng là chẳng chút kiến thức, nếu Lục Cơ chỉ phụng chỉ sát hại Trình Lập một người, thì họ đâu cần bỏ chạy”.

Độc Cô Phụng chuyển sang hỏi: “Bên Lữ Vọng như thế nào? Lục Cơ tìm ông ấy có chuyện gì?”.

“Theo tin tức đáng tin, khi Lục Cơ và Lữ Vọng mật ý ở nội đường thì chỉ có một người duy nhất đi vào, đó là người cháu ngoại của một người bạn hữu, họ Vân!”.

Độc Cô Phụng hỏi: “Tên là gì?”.

“Cái này thì không rõ”.

“Có biết võ công hay không?” Độc Cô Phụng liền hỏi.

“Là một thư sinh yếu ớt”.

Độc Cô Phụng thở phào, trầm giọng: “Các người tìm cách bắt hấn về để hỏi rõ”.

Vừa nghe nói họ Vân nên nàng liền nghĩ đến Vân Phi Dương, nhưng hỏi tìm thì lại không giống.

Từ tin tức mà họ tra được cũng không thể chứng minh Lữ Vọng có một người thân tính là Vân Phi Dương.

Hai người hoàn toàn khác nhau, gần như không thể có mối quan hệ nào.

Trong thiên hạ, người họ Vân đầu chỉ riêng mình Vân Phi Dương. Độc Cô Phụng chỉ còn cách gượng cười.

Tất nhiên nàng không ngờ rằng trên thế gian lại có sự trùng hợp như vậy, người thứ sinh yếu ớt đó chính là Vân Phi Dương.

o0o

Tuy Vân Phi Dương không bước chân ra ngoài nhưng người của Vô Địch Môn muốn trà trộn vào thì dễ như trở bàn tay. Còn việc muốn mang một thứ sinh yếu ớt ra ngoài cũng chẳng có gì khó khăn.

Vân Phi Dương hoàn toàn không có sức phản kháng.

Những đệ tử Vô Địch Môn được phái ra y hoàn toàn không quen biết, mà họ đều thay đổi y phục, nên Vân Phi Dương cũng không nhận ra, đến khi được đưa đến phân đà của Vô Địch Môn thì Vân Phi Dương mới biết người bắt mình là ai.

Y biết được châm ngôn của Độc Cô Vô Địch, có y dồn y vào chỗ chết nên đã tìm đến Lữ gia. Vừa định mở miệng quát mắng thì đã bị đẩy ngã vào trong.

Độc Cô Phụng đứng ở trên, trông thấy Vân Phi Dương liền có một cảm giác thân thuộc.

“Người muốn gì?” Vân Phi Dương giãy giụa đứng dậy.

Độc Cô Phụng nghe giọng nói, toàn thân sửng sốt, gọi: “Tiểu Dương!”.

Vân Phi Dương cũng ngạc nhiên.

Bốn mắt nhìn nhau, Độc Cô Phụng liền nghiêm mặt lại, Vân Phi Dương đồng thời cũng lạnh lùng cười: “Thì ra là Độc Cô tiểu thư!” một hồi, lại nói: “ta đã sớm biết các người sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này, muốn chém muốn giết cứ ra tay!”.

“Vân Phi Dương, người thật sự không sợ chết”. Lời nói này của Vân Phi Dương vừa xuất ra, chúng đệ tử của Vô Địch Môn không một ai không kinh ngạc, những ai đi bắt người càng sửng sốt. Họ không ngờ người mà họ bắt đến chính là Vân Phi Dương, người đã từng trà trộn vào tổng đàn và bị Vô Địch đánh thương.

“Sợ cheat thì không phải là hảo hán”. Vân Phi Dương thẳng người lên.

Độc Cô Phụng giương mày ra, đứng thẳng người, từ từ bước xuống, đột nhiên vẫy tay, bảo: “các người lui ra đi!”.

Chúng đệ tử của Vô Địch Môn không dám trái lời, liền lui xuống.

Độc Cô Phụng đi vòng quanh Vân Phi Dương, lạnh lùng cười bảo: “Người là hảo hán...”. Vân Phi Dương ngẩng đầu lên. Độc Cô Phụng hỏi: “người khinh thường người của Vô Địch Môn?”.

Vân Phi Dương cười khẩy.

Độc Cô Phụng dừng trước mặt Vân Phi Dương, nhìn vào y, nói: “Đừng quên, người cũng từng là người của Vô Địch Môn”.

Lát sau, quát: “Nếu người là hảo hán thì không dùng trăm phương ngàn kế lợi dụng ta để trà trộn vào Vô Địch Môn. Người của Vô Địch Môn không đến nỗi lợi dụng tình cảm của người khác để đạt đến mục đích của chính mình”.

Vân Phi Dương bị mắng đến nỗi chỉ còn biết ngơ người ra đờ.

“Người nói, sao không nói gì?”.

“Ta...” .thái độ của Vân Phi Dương rất ngượng ngùng, nhưng miệng vẫn cứ nói: “ta chưa từng hại cô”.

“Có phải đến khi ta tan cửa nát nhà mới được không?”.

Vân Phi Dương lắc đầu, đáp: “Đúng, ta đã lừa dối cô, nhưng hai lần cứu cô đều xuất phát từ tấm chân tình của ta, chứ không có...”.

“Đừng nói nhiều, ta hỏi người, người trà trộn vào Vô Địch Môn vì mục đích gì?” Độc Cô Phụng quát hỏi.

“Tìm một người”.

“Ai?” Độc Cô Phụng hỏi.

“Bây giờ chưa thể nói”.

“Rốt cuộc là ai?”.

“Nếu có thể nói thì trước mặt cha cô ta đã nói rồi”.

“Người nói dối!” Khuôn mặt Độc Cô Phụng ửng đỏ, tay cầm cán đao.

“Tin không tin tùy cô, lời ta nói đều là sự thật”. Vân Phi Dương thở dài, bảo: “cô muốn giết thì cứ giết”.

Độc Cô Phụng không rút đao, Vân Phi Dương nhìn nàng rồi trầm lặng đi.

Một lát sau, Độc Cô Phụng mới nói: “Người đã cứu ta hai lần, ta sẽ không giết người, để tránh người khác nói ta vong ơn bội nghĩa!” rồi nói: “Lần này ta để người rời khỏi, sau này chúng ta không ai nợ ai”.

Vân Phi Dương gượng cười. Khẩu khí của Độc Cô Phụng dịu xuống: “Đúng rồi, sao người lại ở trong Lữ gia”.

“Ta trọng thương ngã trước cửa nhà họ, nếu không phải Lữ lão gia tương cứu e rằng ta đã chết ngoài đường rồi”.

“Sao nói người là ngoại tôn của một lão bằng hữu?”.

“Sau này ta mới biết ông ngoại ta trước kia là Sử Bộ Thị Lang, và còn là bạn thân với Lữ lão gia”.

“Trùng hợp thế ư?”.

Vân Phi Dương đáp: “Tin tức của Vô Địch Môn các người đúng là linh thông”.

“Chúng ta phái người đến Lữ gia để tìm Vân công tử nhà người, mục đích là muốn thăm hỏi một chuyện, nào ngờ lại bắt trúng người”.

Vân Phi Dương kỳ lạ hỏi: “Các người muốn hỏi thăm chuyện gì?”.

“Mục đích của Tử Mẫu Kim Hoàn Lục Cơ đến Lữ gia”.

“Ông ấy chỉ đến thăm Lữ lão gia”. Vân Phi Dương lại hỏi: “các người có thù oán với Tử Mẫu Kim Hoàn ư?”.

“Chuyện này người không cần biết, người cũng không cần quan tâm” Độc Cô Phụng nói: “để ta tiễn người về”.

“Cô không tin ta mà muốn đối mặt với Lữ lão gia hỏi cho rõ?”.

“Người trở nên thông minh từ khi nào?” Độc Cô Phụng lại nhìn Vân Phi Dương, nói: “một lát ta hỏi thăm chuyện, người đừng quản nhiều”.

Vân Phi Dương gật đầu, trước mặt Độc Cô Phụng y chẳng khác gì một thằng ngốc, hoàn toàn không có chủ ý.

o0o

Khi Độc Cô Phụng rời khỏi Lữ gia thì đã kể hoàng hôn, Vân Phi Dương tiễn nàng ra cửa.

“Bây giờ cô đã biết ta không có nói dối”. Vân Phi Dương không ngừng nói.

“Ai bảo người cứ nói dối ta mãi”. Tuy nói như vậy nhưng giọng điệu không chút nóng giận, nói: “Lũ lão gia là người tốt, người đừng có ý đồ gì với ông ấy đấy”.

“Làm gì có!” Vân Phi Dương gượng cười.

Một đệ tử Vô Địch Môn chạy nhanh đến, bái chào trước mặt Độc Cô Phụng, nói: “Môn chủ có lệnh, mời tiểu thư lập tức quay về tổng đàn, có việc cần thương lượng”.

“Người cứ về trước, ta sẽ đến sau”. Độc Cô Phụng bắt đầu lăm lăm.

Chờ tên đệ tử kia đi xa, Độc Cô Phụng ngại ngại nói: “Người cứ tính dưỡng ở Lữ gia, chuyện bên đó xong, ta... ta sẽ đến thăm người”.

Vân Phi Dương gật đầu, không hỏi chuyện gì, vì y không hề quên võ công của bản thân đã tan biến. trên giang hồ chẳng còn mảnh đất nào để y dung thân.

o0o

Hoàng hôn, là hoàng hôn của năm ngày sau.

Một trăm ba mươi sáu kỵ sĩ bao vây lấy hai chiếc xe ngựa to, khi đến đường núi hoang vắng, Tử Mẫu Kim Hoàn và bốn tâm phúc của mình đã đứng chờ tại đó.

Trong xe là sứ giả của Ni Bá Si, một trăm ba mươi sáu kỵ sĩ chính là võ sĩ của Ni Bá Si, với bộ hắc giáp, đao ngang lưng, những quân binh còn lại đều hộ tống từ biên quan, do Lô Trung thống lĩnh.

Khi thấy Tử Mẫu Kim Hoàn Lục Cơ Lô Trung mới yên tâm, nhanh chóng tiến lên trước: “Lục đại nhân đã đợi lâu rồi”.

“Vừa đến!” Lục Cơ xuống ngựa, Lô Trung liền lên trước nghênh tiếp.

Hai người vừa đi vừa nói, hướng về xe ngựa.

Cửa xe mở ra, hai sứ giả của Ni Bá Si lần lượt bước xuống. Y phục kỳ quái, tướng mạo khác nhau, người có tuổi tác lớn hơn đang ôm chặt lấy một cấm hộp, cứ như rời khỏi người sẽ có tổ thất gì nặng nề không bằng.

Lục Cơ hành lễ: “Tổng thống lãnh đại Minh cấm y vệ, Bắc Trấn Phủ Lục Cơ cung nghênh sứ thần Ni Bá Si”.

“Vất vả cho Lục đại nhân”. Sứ thần hồi lễ, nói: “nghe nói Lục đại nhân là đệ nhất cao thủ đại nội thiên triều, hôm nay gặp mặt đúng là danh bất hư truyền”.

Lời của y nói là tiếng Hán, tuy không chuẩn mực nhưng cũng có thể nghe hiểu.

Tuy những lời nói này đều rất khách khí nhưng rất hữu dụng, Lục Cơ liền đáp: “Quý thần quá khen”.

“Bốn sứ thân mang trọng trách, chỉ hy vọng sớm ngày đến được kinh sư. Bây giờ đã vào trung thổ chắc rằng đã vô cùng an toàn, không cần vòng đước mà đi nữa”.

“Tất nhiên”. Khuôn mặt của Lục Cơ vẫn mang nụ cười, câu nói cũng rất khẳng định, mà đáp: “qua đoạn đường này, Lâu đại nhân thậm chí có thể quay về”.

“Đoạn đường này khó đi ư?”.

“Không dễ đi”.

“Vậy phải đi bao lâu?”.

“Năm ngày”.Lục Cơ vẫn nở nụ cười, còn hai sứ giả của Ni Bá Si lại không tài nào cười nổi.

“Nhưng quý thần có thể yên tâm, trên đường đi chúng tôi đã có sắp xếp”. Lục Cơ nói thêm.

“Hy vọng là thế”.

“Để tiện cho việc chiếu ứng, hạ quan to gan mời hai vị cùng đi trên một xe ngựa”.

“Thế cũng được, trên đường đi chúng ta có thể trò chuyện bất cứ lúc nào”. Hai sứ thần cũng tỏ vẻ bình dị, rất dễ hòa hợp.

“Vậy đêm nay chúng ta sẽ dựng doanh trại ở đây, sáng mai sẽ xuất phát”.

“Tại đây ư?”.

“Không còn chỗ nào tốt hơn đây”. Lời nói của Lục Cơ ẩn chứa hàm ý, rồi để Lâu Trung căn dặn thuộc hạ dựng trại, đốt lửa nấu nướng.

Lâu Trung ổn thỏa mọi việc rồi chạy đến bên cạnh Lục Cơ, hỏi: “Có phải đại nhân đã phát hiện chuyện gì bất ổn trên đường đi?”.

Lục Cơ mỉm cười đáp: “Đừng lo lắng, tạm thời họ vẫn chưa dám ra tay”.

“Bọn họ?”.

“Chính là những người nhắm vào cây tuyết liên”.

“Còn đang đợi cái gì?”.

“Đang chờ một thời cơ thích hợp, một nơi chốn thuận lợi?”.

o0o

Đây đúng là một nơi không thích hợp, nên người của Vô Địch Môn chỉ có thể quan sát từ xa.

Họ đã đến rất lâu, Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoằng, Thiên Diện Phật, Cửu Vĩ Hồ và lưỡng đại đường chủ của ngoại ngũ đường, chỉ thiếu Độc Cô Vô Địch.

Tuy Vô Địch không có mặt nhưng đã hạ mệnh lệnh xuống nên người nóng tính như Công Tôn Hoằng cũng chỉ có thể đứng chờ tại đó.

“Theo ta nghĩ, chúng ta nhân lúc họ mệt mỏi, đêm khuya tấn công vào, nói không chừng...” đây đã là lần thứ ba Công Tôn Hoằng nói những lời lẽ này, Độc Cô Phụng ngắt lời: “bây giờ nói lời này có ích gì?”.

Công Tôn Hoằng nhìn Độc Cô Phụng rồi lặng im đi.

Thiên Diện Phật đứng một bên mỉm cười: “Môn chủ không cho chúng ta hành động ở đây, tất nhiên sẽ có điều bất lợi tại đây”.

Công Tôn Hoằng sờ vào cằm, lạnh lùng bảo: ‘một Tử Mẫu Kim Hoàn có gì hay ho?’.

Thiên Diện Phật đáp: “Hắn thống lĩnh đại nội cấm y vệ, võ công tất nhiên khác thường, nhưng chỉ riêng người này thì không có gì khó đối phó, vấn đề là ngoại trừ chúng ta thì vùng núi già băng này còn có hai lão quái vật Hắc Bạch Song Ma. Nếu chúng ta cứ thế mà xung đột với Lục Cơ thì họ sẽ thừa cơ đoạt lấy”.

Cửu Vĩ Hồ thắc mắc: “Hắc Bạch Song Ma lần này đến Trung nguyên có chắc là vì cây băng sơn tuyết liên hay không?”.

Thiên Diện Phật đáp: “Căn cứ theo tin tức của thám tử, họ cũng đi theo hướng này, nếu không phải vì băng sơn tuyết liên thì là cái gì?”.

“Còn gì nữa?”.

o0o

Hắc Bạch Song Ma đã đến từ lâu, họ không cách xa bọn người của Vô Địch Môn là bao, hành động của Vô Địch Môn đều nằm trong tầm quan sát của họ.

Bộ ngựa bắt ve, không dè chim sẻ đứng sau, họ càng nhìn càng thích thú, chỉ cần Vô Địch Môn hành động thì họ sẽ thừa cơ hội cướp đoạt hai sứ thần của Ni Bá Si.

Quản Trung Lưu và Y Bối Sa đều có mặt. Trên đường đi tuy Hắc Bạch Song Ma đều phải nhờ cậy Quản Trung Lưu dẫn đường nhưng trên miệng chưa từng khách khí với y.

Quản Trung Lưu cũng chịu đựng, trải qua nhiều trắc trở, y đã học biết nhẫn nại, cũng trở nên trầm lặng.

Mặc cho Hắc Bạch Song Ma có nói những lời chua cay chửi đạo nhưng y vẫn không nổi giận.

Y Bối Sa trông thấy, cũng không nhẫn tâm, đã nhiều lần nói đỡ cho y.

Tình cảm của hai người cũng ngày một tốt hơn.

o0o

Bộ ngựa bắt ve, không dè chim sẻ đứng sau, phía sau chim sẻ còn có một thợ săn mà Hắc Bạch Song Ma không ngờ đến.

Cách họ không xa, trên một đỉnh núi cao, cũng có một đám người, đứng đầu là Thiên Đế, sau đó là Phong, Lôi, Vũ, Điện, Vô Điện Nhân, thậm chí Truyền Hương Quân cũng đến.

Họ từ tin tức của Thái Hoa Đà ở Vô Địch Môn cho biết.

Thiên Đế một lòng dùng tuyết liên để phá huyền quan sinh tử, Vũ cho rằng tuyết liên có thể giúp bà mãi mãi xinh đẹp, có thể tăng nội lực, nên Phong Lôi Điện đều có hứng thú. Còn Hương Quân càng rõ ràng công hiệu của tuyết liên hơn, nên cũng rất có hứng thú nhưng không muốn chiếm đoạt, nàng chỉ hy vọng sau khi có được có thể chế tạo thành thuốc để cứu vạn người.

Nàng không che giấu ý đồ của mình, vừa nói ra thì đều bị mọi người chê cười.

Họ vốn là hai loại người khác nhau.

Cao thủ của Tiêu Diêu Cốc đều lộ diện, đối với băng sơn tuyết liên không cần nói cũng chiếm cho bằng được.

o0o

Tuy Lục Cơ phát hiện xung quanh đều bị mai phục nhưng không ngờ đến những người đến đây đều có thể lực gấp mấy lần họ, vả lại đều là những nhân vật nổi tiếng trên giang hồ.

Bất cứ bên này ra tay hành động thì mặc cho họ có bảo toàn được tuyệt nhiên thì thương vong cũng vô cùng nghiêm trọng, không thể nào tiếp tục ứng chiến lần hai.

Tuy y xuất thân từ giang hồ nhưng lâu ngày giam cầm trong cung nên đối với những việc trên giang hồ không hiểu rõ bằng năm xưa. Vả lại tự cho mình võ công cao cường, một số người trên giang hồ chẳng hề để mắt đến y, đây mới chính là điểm lấy mạng y.

Tiêu Diêu Cốc tuyệt đối không ra tay trước, Hắc Bạch Song Ma một lòng vu ông đắc lợi, nên người ra tay hành động trước rất có thể là Vô Địch Môn.

Duy thiên vĩ đại, như nhật phương trung, với thể lực của Vô Địch Môn cũng chẳng có gì để lo ngại.

o0o

Sáng ngày hôm sau, xe ngựa chuẩn bị xuất phát, bốn cấm y vệ dẫn theo hai mươi kỵ mã quân binh tiến lên trước khai lộ, còn những quân binh khác bảo vệ lấy hai chiếc xe ngựa rồi trước sau đi theo.

Lục Cơ ngồi vào một trong hai xe ngựa.

Hai chiếc xe ngựa kia bề ngoài đều như nhau, những quân binh Ni Bá Si hộ tống cũng chia làm hai đội trái phải kê bên. Chỉ nhìn bề ngoài khó mà phân biệt được hai sứ giả Ni Bá Si ngồi trên xe ngựa nào.

Đây cũng chính là một chút tâm tư của Lục Cơ.

o0o

Buổi trưa, đội ngũ đi trên một con đường cạnh một khu rừng rậm.

Đoạn đường gập gềnh, hai bên rừng cây cối chằng chịt, hoàn cảnh rất lý tưởng cho trận công kích, không cần Lục Cơ cản dận, mọi người đều tập trung phòng bị.

Đoạn đường này chỉ có thể cho xe ngựa đi qua nên số quân binh của Ni Bá Si đành phải điều động trước sau binh lực. Bên trái khu rừng có một hắc y nhân mau chóng tiến thẳng vào chiếc xe ngựa đi trước.

Thân thủ của hắc y nhân chẳng khác gì trường thương mà bay thẳng vào, từ cửa sổ trái bay vào và từ cửa sổ phải bay ra. Bay vào khu rừng phải, trên tay có thêm một cấm hộp, chính là chiếc hộp đựng tuyết liên.

Hai sứ giả của Ni Bá Si kinh hoàng mà ló đầu ra ngoài.

Quân binh hộ tống cũng hoảng loạn cả lên.

o0o

Khinh công của hắc y nhân không tồi, không có khinh công giỏi như vậy cũng khó lòng dễ dàng cướp được cấm hộp.

Hắc y nhân đi vào rừng, thân người vừa đáp xuống, lập tức bay lên, cũng trong lúc đó, cây cối chợt tách ra, Lục Cơ từ trong chui ra, đánh mạnh một chưởng.

Hắc y nhân không ngờ đến, kinh hoàng chưa dứt, khuôn mặt đã bị phát chưởng của Lục Cơ đánh nát, ngã ngay xuống đất, chưa đổ xuống chiếc cấm hộp đã lọt vào tay của Lục Cơ.

Lục Cơ không nhìn lại mà quay người ra khỏi khu rừng. Lúc này quân binh chạy đến, nhìn thấy đều hoảng hốt.

Lục Cơ mỉm cười rồi chạy đến trước xe ngựa đưa lại cấm hộp cho hai sứ giả Ni Bá Si.

“Lục đại nhân quả nhiên võ công cao cường...”. Hai sứ giả không ngừng tán khen, một người khác hỏi: “Không biết kẻ nào dám to gan đến thế?”.

“Lăng Bắc Xung Tiêu Ưng, là một đại đạo độc hành”.

“Ngay cả đại đạo Lăng Bắc cũng đến ư?”.

“Vốn không nên đến”. Lục Cơ cười nói: “hắc y nhân nên biết đây không phải cái mà hắc y nhân lấy được, đến rồi cũng không thể quay về”.

“Không lượng sức mình, đáng chết!”.

“Đúng là đáng chết!” Tay trái của Lục Cơ đột nhiên hất mạnh, một mai kim hoàn bay ra, bay hướng một cành cây to.

Một tiếng kêu thét, một thanh y nữ nhân rơi xuống, mai kim hoàn đâm thẳng vào họng.

Mọi người đều kinh ngạc, Lục Cơ cứ như không có gì mà nói: “Ba năm trước Xung Tiêu Ứng đã cưới Thanh Ảnh Tử, phu phụ hai người vào sinh ra tử, làm việc cũng không ngoại lệ”.

Y không những biết lai lịch của những người này mà tai mắt cũng vô cùng nhanh nhạy, thủ đoạn thâm độc.

Hạng người như y chẳng trách Vô Địch Môn và Hắc Bạch Song Ma cũng kiêng kị ba phần.

o0o

Xe ngựa tiếp tục lên đường, hoàng hôn hôm đó đã đến huyện Dương Tuyền.

Huyện quan Lý Thủ đã sớm nhận được mệnh lệnh, ngày đêm thi công tạo dựng một mật thất, để đặt cống phẩm.

Ông cũng xuất phát từ tấm lòng tốt, vả lại làm như thế không những có thể phụng thờ mà còn thể hiện được huyện quan là một nhân tài.

Đáng tiếc những nhân công tìm đến là người của Bài Giáo. Giáo chủ Bài Giáo Khâu Minh tất nhiên không bỏ qua cơ hội, căn dặn làm một cơ quan có thể lật ngược, bên mật thất kia Lục Cơ vừa bỏ cấm hộp rời khỏi mật thất thì cơ quan này sẽ tự động chuyển cấm hộp vào trong địa đạo. Tuy nhiên Lục Cơ lại cảm thấy bất ổn, đã mau chóng quay về mật thất, kiếm đâm vào hang thạch, đâm chết một thủ hạ của Bài Giáo đang cố gắng quay cơ quan về vị trí cũ, cấm hộp đã nhanh chóng rơi vào tay của người tiếp ứng.

Lục Cơ không đuổi theo, mà cũng không thể đuổi theo, trong phút chốc địa đạo đã đổ ập xuống.

Y kiểm tra thi thể, từ hỏa ấn trên tử thi đã biết được thân phận của họ, lập tức hạ lệnh điều động tất cả quân binh của huyện Dương Tuyền, ngày đêm công kích căn cứ của Bài Giáo.

Hơn hai trăm đệ tử của Bài Giáo đều tử mạng, tất cả nhà cửa đều bị sang bằng bình địa.

Tổng đàn của Khâu Minh lại ở trên một đại giang, sau khi nhận lấy cấm hộp từ giáo đồ vừa mở ra chiếc cấm hộp liền phát nổ.

Trong cấm hộp không phải là băng sơn tuyết liên mà là thuốc nổ.

Khâu Minh không hề đặt Lục Cơ trong mắt, khi hắn phát hiện đây là một sai lầm nghiêm trọng thì đã bị thuốc nổ làm tan xương nát thịt.

Lục Cơ đặt hỏa dược trong hộp do quan ngoại Bích Ma đường tinh chế, khi mở ra sẽ tạo sự va chạm cho hỏa thạch vì thế mà phát nổ, trước đó y không hề nói việc này cho ai biết.

Người này không những võ công cao cường, tâm địa độc ác mà còn biết dùng mưu kế.

o0o

Xe ngựa tiếp tục lên đường vào trưa ngày thứ hai.

Trên đường đi bình an thất thường, hai canh giờ sau mới đến Thiên Tinh Hiệp.

Hai bên là núi cao, đường đi từ giữa xuyên qua, từ địa hình cho thấy đây là một nơi rất thích hợp cho việc mai phục, một tổ quân binh mười hai người tiến lên trước.

Trên đường đi không thấy dấu người, hai bên cũng không gì khác thường. Mười hai kỵ binh bình an mà xuyên qua Thiên Tinh Hiệp, sáu kỵ binh liền quay về.

Sau khi thấy sáu kỵ binh quay về thì xe ngựa mới tiến lên trước. Tất nhiên họ không biết sáu kỵ binh đứng tại cửa khẩu của Thiên Tinh Hiệp đã trở thành sáu người chết, không ai sống sót.

Người giết họ chính là mười hai sát thủ của Vô Địch Môn, đột nhiên từ địa động xông ra, nhanh chóng sát hại sáu quân binh.

Sáu quân binh chưa kịp kêu cứu, thân thủ của họ cũng chẳng cao, gặp phải sát thủ chuyên nghiệp, mà một chọi hai nên khó mà bảo toàn tính mạng.

Lúc này đội ngũ đã vào địa đạo, trước sau đường đi đều bị những khối đá to chặn lại, đệ tử của Vô Địch Môn dần dần hiện thân, loạn tiễn bắn ra.

Tiến như phi hoàng, trong khe núi lại không chỗ ẩn núp, số quân binh tử vong hơn một nửa, tiếng ngựa kêu thét thảm thương lúc to lúc trầm.

Đệ tử của Vô Địch Môn liền rút binh đao xông xuống núi. Cửu Vĩ Hồ, Thiên Diện Phật đứng trước, tiếng đánh trượng hất, ai cản sẽ chết.

Độc Cô Phụng, Công Tôn Hoàng cũng không chậm trễ, dẫn theo bốn đà chủ tiến thẳng đến chiếc xe ngựa của Tử Mẫu Kim Hoàn Lục Cơ.

Công Tôn Hoàng hô: “Bắn!”.

Bốn đà chủ tuân lệnh, bốn đà chủ trên tay cầm lấy một thiếc hộp, vừa mở ra hàng ngàn độc châm từ trong hộp bắn ra.

Trong khoảnh khắc đó Lục Cơ gằn như bị mạng châm vây lại, tiếng kinh hoảng chưa dứt, toàn thân chẳng khác gì con tôm mà cong lại, từ trên ngã xuống, kim hoàn rời tay, toàn thân tràn đầy độc châm.

Tiếng thảm khóc vang lên, lăn lộn vài vòng, cứng ngã xuống đất, da thịt cũng trở thành màu tím sừng phồng lên.

Công Tôn Hoàng trông thấy, lạnh lùng cười: “xem Tử Mẫu Kim Hoàn của người lợi hại hay Thiên Diệt Địa Tuyệt Tẩu Hồn Thần Châm của Thất Xảo Đồng Tử lợi hại”.

Thất Xảo Đồng Tử cả đời nghiên cứu các cơ quan, Thiên Diệt Địa Tuyệt Hồn Thần Châm là một tác phẩm nổi danh. Nghe nói ông ấy vì thiết kế loại ám khí này mà sau một đêm đầu tóc đã bạc trắng, mất gần mười năm mới tạo được bảy hộp Thiên Diệt Địa Tuyệt Tẩu Hồn Thần Châm, đã sử dụng một hộp để sát hại thù địch của mình. Cuối cùng tâm lực cạn kiệt, bệnh không dậy nổi, sau khi ông ấy chết sáu hộp thần châm đã mất tích, tuy hắc đạo trung nhân không ít người ra ngân lượng để tìm mua nhưng không ai dám cung cấp tin tức này.

Thật không ngờ lại nằm trong tay của Độc Cô Vô Địch.

Thiên Diệt Địa Tuyệt dùng lò xo phát bắn, mỗi lần bắn là bảy bảy bốn mươi chín châm.

Bốn hộp đồng loạt phát bắn thì Tử Mẫu Kim Hoàn võ công có cao cường đến đâu cũng khó tránh cái chết.

Cùng lúc đó, Thiên Diện Phật đã đánh nát chiếc xe ngựa còn lại.

Một sứ giả của Ni Bá Si tay ôm chặt lấy cấm hộp ngồi ở một góc xe, kinh hoảng mất hồn.

Trường roi của Cửu Vĩ Hồ cuốn lấy cấm hộp, kéo mạnh, cấm hộp bay lên không.

Hai tay của sứ giả Ni Bá Si lắc lư, không nói được một chữ đã chết dưới tay Thiên Diện Phật.

Cắm hộp bay lên không đang chuẩn bị rơi vào tay của Cửu Vĩ Hồ thì một bóng người lướt qua, chiếc cắm hộp đó đã không thấy đâu.

“Ai?” Cửu Vĩ Hồ liền xoay người thì thấy một người trắng một người đen.

Chính là Hắc Bạch Song Ma, cắm hộp rơi vào tay của Bạch Ma Lạc, hai người với vẻ mặt đắc ý, chê cười.

Thiên Diện Phật, Công Tôn Hoàng, Độc Cô Phụng liền nhanh chóng chạy qua vây quanh lấy Hắc Bạch Song Ma. Độc Cô Phụng dùng đao chỉ: “Kẻ nào?”

“Là Hắc Bạch Song Ma”. Cửu Vĩ Hồ lùi một bước.

Độc Cô Phụng lạnh lùng cười: “Mặc họ là Hắc Bạch hay Bạch Hắc, hôm nay không để lại băng sơn tuyết liên thì đừng hòng rời khỏi”

Thiên Diện Phật nhìn thấy người mình đông đúc, mạo gan, to tiếng đáp: “Không sai!”

Những đệ tử còn lại của Vô Địch Môn cũng mau chóng vây quanh, số quan binh khác bây giờ không một ai sống sót.

Ánh mắt của Bạch Ma lướt nhìn, lạnh lùng cười: “Người của Vô Địch Môn chỉ biết ý đông hiệp ít?”

“Đừng nói nhiều!” Nhật Nguyệt Luân của Công tôn Hoàng chuẩn bị xông lên, những người còn lại cũng sẵn sàng ứng chiến.

“Dừng tay!” một giọng nói từ trên không truyền xuống.

Vừa dứt lời, thì Độc Cô Vô Địch từ trên bay xuống, Long Đầu trượng hất ngang, mỉm cười nhìn Hắc Bạch Song Ma: “Hai vị thành danh đã nhiều năm, như thế bắt nạt vạn bối cũng chẳng là việc hay ho gì”.

Bạch Ma Lạc “Ồ” một tiếng, hỏi: “Độc Cô ban chủ cũng đến à”.

“Đến rất kịp lúc”. Long đầu trượng của Vô Địch cắm ngay xuống đất, nói: “cứ như thế bảo hai vị bỏ lại cắm hộp thì tất nhiên hai vị sẽ không đồng ý”.

“Chúng ta đang định thỉnh giáo cao chiêu của bang chủ”. Giọng điệu của Bạch Ma rất lạnh ngạo.

Vô Địch cười đáp: “Nghe nói hai vị bất luận đối phó với ai cũng cùng nhau công đánh?”.

“Đây là sự thật, nên môn chủ đừng nói chúng ta dùng hai đối một”.

“Nếu hai vị bại dưới tay ta?”.

“Tuyệt liên tất nhiên sẽ quy về Vô Địch Môn, nếu không...”.

“Vô Địch cũng cung tiễn hai vị”.

“Thắng bại phục nhân, Độc Cô ban chủ nhất ngôn cửu đỉnh, cứ quyết định như thế”. Bạch Ma Lạc đặt cấm hộp xuống đất, thân người dịch chuyển đi ra ngoài.

Thân thủ của Hắc Ma Lạc không chậm hơn Bạch Ma Lạc nhưng thân thủ Vô Địch lại càng nhanh hơn, thân hình song ma chưa định thì Vô Địch đã đứng trước mặt họ.

“Hay cho khinh công tuyệt đỉnh của Độc Cô môn chủ!” Hắc Ma Lạc từ tận đáy lòng mà tán khen. Bạch Ma Lạc tiếp lời: “Không biết long đầu trượng thế nào?”.

Vừa dứt lời, trên tay của hai người có thêm một miếng dao hẹp dài, tạo thành hai hàn quang, chém Vô Địch từ hai bên trái phải.

Long đầu trượng của Vô Địch xoay chuyển, liên tục tiếp đỡ song dao bảy mươi hai trăm, tạo thành một cơn lốc xoáy, miên dao của song ma bị phong ngoài môn.

Song ma nhìn nhau, thân người đột nhiên chuyển biến, xoay vòng quanh thân người đang chuyển động của Vô Địch. Vô Địch trông thấy cười to, thân người đột nhiên dừng lại, thân người của song ma đồng thời dừng lại, vượn người song dao bay ra.

Động tác của họ nhanh, Vô Địch càng nhanh hơn. Long đầu trượng một tước một lật khóa song dao vào long đầu trượng.

Y hô to một tiếng, hai tay nhấn mạnh, khiến long đầu trượng bay giữa không trung.

Song ma chỉ cảm giác có một luồng nội công từ kiếm truyền đến, năm ngón tay tự động lỏng ra, kiếm lập tức thoát khỏi tay, hai người phản ứng nhanh nhạy, trái phải tiến lên, đồng loạt xuất chiêu hướng về Vô Địch.

Chưởng chưa đến, hàn phong đã se lạnh da người, trong khoảnh khắc đó hai cánh tay chẳng khác gì con cá chết, vả lại còn bốc lên từng luồng khói trắng.

Thân người của Vô Địch không cử động, song chưởng xuất ra tiếp lấy hai chưởng.

Bốn bàn tay dính chặt lấy nhau, Vô Địch hô to, thân người xoay chuyển, song ma đồng thời cũng bị dẫn động đến nỗi hai chân rời đất bay lên trên không.

Đôi tay của Vô Địch ngày càng đỏ, còn hai tay của song ma càng lúc càng trắng, nơi lướt qua cũng khiến đất đá phát bay. Dưới chân của Vô Địch đất các bay khắp nơi, tạo thành một hố động sâu.

Y hô thêm một tiếng, song chưởng một vào một ra, song ma liền bay ra ngoài.

Bay xa cả trượng, song ma lộn nhào trên không, khi rơi xuống đất sắc mặt vô cùng khó coi.

Vô Địch từ hố sâu đi lên, song chưởng đánh vài thế mới lập định. Lần này lập định lại là uyên đình nhạc trĩ, khí thế vạn thiên.

Tất cả đệ tử của Vô Địch Môn đều hoan hô, Độc Cô Phụng tiến lên trước, dâng lên long đầu trượng và cấm hộp.

Tay phải của Vô Địch tiếp lấy long đầu trượng, tay trái nhận lấy cấm hộp, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, không mở cấm hộp ra mà bảo: “Cho các người!” liền đưa cấm hộp ra.

Hắc Bạch Song Ma vừa định rời khỏi, nghe nói liền ngạc nhiên. Bạch Ma Lạc liền đưa tay ra nhận lấy, nhanh chóng mở ra xem.

Trong hộp gồm một kim hoàn to và nhỏ, đường nét cũng nhỏ như nhau, nhỏ như ngón tay út, to cũng chỉ bằng một bàn tay.

Độc Cô Vô Địch liền bảo Độc Cô Phụng: “Đưa dao qua đây!”.

Độc Cô Phụng kỳ lạ mà đưa dao qua, mọi ánh mắt đều hướng về khuôn mặt của Vô Địch.

Vô Địch từ từ bước đến gần thi thể Lục Cơ. Da thịt của Lục Cơ đã chuyển sang màu tím, sắc mặt không thay đổi, Vô Địch lạnh lùng mỉm cười, trường đao hướng xuống, rạch vào mặt Lục Cơ, không có máu, đằng sau khuôn mặt này lại có thêm một khuôn mặt khác, chính là một trong tứ cấm y vệ của Lục Cơ.

Mọi người trông thấy đều kinh ngạc.

Vô Địch hoàn trả dao cho Độc Cô Phụng, lạnh lùng cười bảo: “Cấm hộp là giả, người cũng thế, con người thật giờ đây đã cao chạy xa bay từ con đường thứ hai”. Ánh mắt liền đặt trên khuôn mặt của Hắc Bạch Song Ma, nói: “Hai vị là lão giang hồ, tuyệt liên sinh trưởng tại nơi hàn băng, còn cấm hộp này một chút hàn khí cũng không có, thì nên biết bên trong đã thay đổi, thế mà còn tranh giành, nếu vì thế mà có tổn thất gì thì e rằng bạn bè trên giang hồ cười chê”.

Nét mặt của Hắc Bạch Song Ma liền ửng đỏ, hai người ầm ức ném cấm hộp xuống đất quay người bỏ đi. Mọi người định đuổi theo thì Vô Địch liền ngăn cản.

“Bỏ đi!” Ánh mắt của Vô Địch đặt trên hai kim hoàn đang lăn lộn dưới đất, cười nói: “Được lắm, dù gì Tử Mẫu Kim Hoàn vẫn không khiến ta thất vọng”.

o0o

Lúc này, Tử Mẫu Kim Hoàn Lục Cơ và hai cấm y vệ bảo hộ lấy hai sứ giả Ni Bá Si đi trên con đường núi.

Một trong số đó không kèm được mà tán khen: “Lục đại nhân trí dũng song toàn, không hổ danh đại nội đệ nhất cao thủ”.

Một sứ giả khác nói: “Số gian tặc đó nếu phát hiện trúng kế thì cũng chỉ có thể nói một chữ phục”.

Lục Cơ âm đạm mỉm cười: “Bất luận họ nói cái gì thì chúng ta cũng không nghe được”.

“Không phải chúng ta đã hẹn hội họp ở phía trước ư?”

“Cướp đoạt cống phẩm, tru di cứu tộc, những người đó tuy là vong mệnh tri đồ nhưng cũng không dám công khai chống đối với quan phủ, nên họ một là không ra tay, nếu không chẳng để chừa mạng sống cho ai”.

Hai sứ giả nghe được nét mặt liền trắng bệch.

Sáu kỵ sĩ từ trong rừng chạy ra, sứ giả liền hoảng hốt, Lục Cơ hoàn toàn không có hành động gì, cười bảo: “Đây chính là những người chúng ta hẹn tiếp ứng tại đây”.

Sáu kỵ sĩ nhanh chóng chạy tới, người dẫn đầu là Hồng Y Si Ma, người kế tiếp là hoàng y trung niên nhân phía sau cấm song kích, cuối cùng là sáu cấm y vệ.

“Mặt trung cao thủ, nhất đẳng thị vệ, Thiên Long Thượng nhân. Nhị đẳng thị vệ song kích Chu Bồi!” Lục Cơ giới thiệu Hồng Y Si Ma và hoàng y nhân, rồi quay sang hai người nói: “Tốt lắm, các người đến rất đúng lúc”.

o0o

Lục Cơ nói tốt nhưng người giám sát từ xa lại ngấm cảm thấy bất ổn đó chính là phong. Y liền quay về. Thiên Đế, Truyền Hương Quân, Vũ Điện, Lôi từ phía sau đuổi lên, vừa trông thấy thần thái của điện đã đoán được vài phần.

“Có phải có tiếp ứng không?” Thiên Đế vừa mở miệng đã hỏi.

Phong gật đầu, Thiên Đế cười nói: “Con người Lục Cơ này quả nhiên không đơn giản, từng bước đi đều sắp xếp ổn thỏa”.

“Đại gia đã suy đoán được Lục Cơ âm thầm rời khỏi từ con đường này tất nhiên cũng suy nghĩ đến hẳn đã sắp xếp cho người tiếp ứng”.

“Năm trong dự đoán!” Khuôn mặt của Thiên Đế vẫn nở nụ cười.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?”.

“Tiếp tục đuổi theo” Thiên Đế vượt vào chòm râu dài của mình, nói: “Át hẳn sẽ có cơ hội”.

o0o

Cuộc theo đuổi này lại hướng về Lữ phủ.

Lục Cơ không muốn ở lại, nhưng một trong hai sứ giả bất phục thủy thổ, đột nhiên sinh bệnh.

Gần đó, nơi mà Lục Cơ tin tưởng chỉ có một mình Lữ Vọng.

Nghe nói là sứ giả ngoại bang đến nên Lữ Vọng không dám chậm trễ, mau chóng kêu Vân Phi Dương mời đại phu đến chữa trị.

Đại phu nổi danh gần đó chính là Vương đại phu của Hồi Xuân Đường. Nhưng Lữ Vọng không ngờ đến Hồi Xuân Đường lại là nơi mật thám của Tiêu Diêu Cốc.

Vô diện nhân và Tư Mã Phong giám sát từ bên ngoài của Lữ phủ vô cùng ngạc nhiên khi thấy Vân Phi Dương từ trong đi ra.

Vô diện nhân một mặt sai Tư Mã Phong về báo cáo, một mặt bám theo Vân Phi Dương, đến Hồi Xuân Đường nhìn thấy Vân Phi Dương đẩy cửa vào liền kinh hoảng.

- o O o -